

КУЧЕШКА ИСТОРИЯ

Гражданинът Николай Мизерников толкова се беше замислил, че усети кучето едва, когато го ухапа за глезена. Потече му кръв, но той не се уплаши, а с рязко движение на крака си успя да се отскубне. Само че кучето дали защото беше гладно или по друга причина се спусна отново към Мизерников. Той обаче междувременно забеляза една дървена тояга захвърлена край блока, където се разхождаше и преди кучето да го достигне, я грабна и я насочи към животното. То се спря за момент, като че ли се замисли, но после разскочи нагоре и напред към човека с отворена пасть. В последния момент той успя да се отдръпне и удари кучето рязко по главата. То изквичаваше, падна на земята и притихна неподвижно. Мизерников издаде звук на облекчение и се опита доколкото му беше по силите да превърже раната си с носната си кърпа. Когато вече си мислеше че е решил неприятния проблем, отзад и над него се раздаде писклив женски глас: - Мръсник, садист, тубиец! Как не те е срам да посягаш на бедното животно! Мизерников се обърна и видя на един от балконите на блока, край който се беше разиграла въпросната случка жена на средна възраст, която яростно крещеше срещу него. Макар и трудно, той успя да подтисне гнева си и спокойно й отвърна: - Ама не видяхте ли, че то ме нападна? Какво трябваше да сторя, да се оставя да ме.....

Но не можа да довърши, защото от балкона го връхлетя водопад от несекващи думи. Само забеляза, че докато викаше, жената набра по GSM-а си някакъв телефонен номер. Той махна с ръка и с бавна крачка се запъти към къщи, като този път се оглеждаше, за да не го изненада отново някое бездомно куче. Но не беше изминал и стотина метра от мястото на инцидента, когато край него спря полицейска кола. От нея излязоха двама униформени полицаи.

- Вие ли ударихте преди малко едно бездомно куче? - попита единият.

- Ама то ме нападна! - това беше единственото, което Николай Мизерников успя да изрече,

преди полицаите да му сложат белезници и да го вкарат в колата, която веднага потегли към управлението. В същото време една линейка с нарисувано върху нея куче и с включена светлинна сигнализация спря до животното, което още не се беше свестило. Двама санитаря го вкараха в линейката и тя с бясна скорост потегли.

Още на другия ден Николай Мизерников беше въведен с белезници в залата на Софийския районен съд за провеждане на ускорена съдебна процедура по реда на "Закона за задължителното хуманно отношение на българските граждани към бездомните кучета". Съдията разлисти делото върху съдебната банка, след което погледна строго към Мизерников:

- Как се казвате?

- Николай Мизерников.

- Знаете ли защо сте тук, господин Николай?

- Ами предполагам, че заради кучето, но....

- Господин Мизерников, вие сте нарушили грубо закона, извършвайки престъпление, защото сега ще изслушаме господин Прокурора. Имате думата, господин Прокурор.

Прокурорът се изправи, оправи авторитетно тогата си и впи орловия си поглед в Мизерников:

- Господин съдия, този човек е имал наглостта, безочийето и сатанинската жесткост да причини тежка телесна повреда на едно бедно, нещастно и беззащитно бездомно животно-кучето Хуманоядко, което в момента е в тежка кома и за чийто живот денонощно се борят най-изтъкнатите травматолози от Националната спешна клиника за лекуване на бездомните кучета. Съветвам Ви, господин Мизерников, да се молите Хуманоядко да оживее, защото иначе лошо Ви се пише! Затова аз Ви обвинявам в извършване на опит за убийство, поради което плевирам да влезете в затвора и то за дълго.

Съдията се обърна към обвиняемия:

- Подсъдимы, какво ще кажете в своя защита?

Николай Мизерников най напред разтърка очи, за да се убеди, че не сънува, след което преглъщайки на сухо каза:

- Господин съдия, аз бях нападен в гръб от въпросното куче. Ето да

Ви покажа раната си. - И той повдигна десния крачол на панталона си.

- А, Вие, с какво ударихте пострадалия? - попита съдията.

- С една тояга, но това беше при самозащита.

- Господин Николай, нека да Ви бъде ясно, че съгласно законата между нападение от страна на кучето и защитата от Ваша страна следва да има баланс, за да бъдете оневинен. Затова нека да изясним продължи съдията-кучето когато Ви нападнаше имаше ли някакви оръжия в себе си или ви нападна с голи ръце... а-а-а... искам да кажете с голи лапи.

- Ама как така изуми се Мизерников-та това куче!

- Куче, куче, ама не какво да е, а бездомно. Т.е. господин Николай съгласно Закона то е в неравностойно социално положение спрямо Вас и затова законът го защитава. Вие имате ли жилище?

- Имам една гарсонiera-промълви още изумен Мизерников.

- Ето виждате ли, а то няма. Затова, господин Николай, щом бездомното куче не е имало никакво оръжие, а вие сте бил въоръжен с дървен кол, това означава, че сте виновен. Господин Прокурор, имате ли нещо да добавите.

- Същност равнопоставеността в наказателния процес изисква да изслушаме и пострадалия Хуманоядко. Но за съжаление това е невъзможно, защото както казахте нещастното животно е в състояние на тежка кома.

- Господин Прокурор, и аз бих бил удовлетворен пострадалият да даде обяснения, но от друга страна подсъдимият, както сам чухте призна отворителното си деяние, така че аз смятам престъплението за доказано по безспорен начин и осъждам господин Николай Мизерников на три години найстрог тъмничен затвор.

По същото време на два километра от съдебната зала в Министерския съвет се провеждаше заседание, на което се изказваше министърът на бездомните кучета-Типигъоз Циников:

- Уважаеми колеги, вие знаете, че с оглед тежката международна икономическа криза проблемът с бездомните кучета е много комплициран и многоаспек-

тен. За това не е по силите само на моето Министерство да се справи с него. Необходимо са усилията на всеки един български гражданин. Необходимо е цялото общество да прояви по-голямо съзнание и да впрегне силите си за неговото успешно решаване. В тази връзка и с оглед обстоятелството, че международната икономическа криза става все по-глобална, считам, че е удачно и разумно за тази година на Министерството на бездомните кучета да бъдат отпуснати допълнително... 11 милиона лева.

В този момент министърът на културата Мигли Ибрахимов почти изхвърча нагоре от стола си. Той много добре знаеше, че ако на Министерството на бездомните кучета бъдат отпуснати тези 11 милиона, неговото министерство няма да получи и стотинка повече от вече определения му бюджет. Но преди да успее да каже каквото и да било, GSM-ът на Премиера Ербап Катилски извън и министър Ибрахимов седна обратно на стола си.

Министър-председателят видимо се напрегна, лицето му се изопна и той започна загрижено да кима с глава. След като приключи разговорът, се

обърна към присъстващите с режещи нотки в гласа:

- Слушайте ме много внимателно, ако искате да продължите да сте министри. Случаят е суперсрешен! Код червено!!! В кв."Красна поляна" посланикът на Съединените американски, европейски, руски щати е обграден от дузина огладнели бездомни кучета. Типигъоз се той към министъра на отбраната вдига незабавно по тротоара танковата бригада в Горна баня. А министърът на вътрешните работи - Букетчо Маргаритков да изпраща там веднага жандармерията и баретите. Искам да ми докладват на всеки 15 минути... Ами това е... А, шях да забравя. При тази ситуация смятам, че без поведението можем да обсъждаме за прието предложение на министъра на бездомните кучета за увеличаване на бюджета му. Закривам заседанието.

След половин час министърът на бездомните кучета вече беше в кабинета си. Той се обади по вътрешната линия на секретарката си да повика отговорника на министерството по финансовите въпроси-господин Тарикатски. Когато мазната физиономия на Тарикатски се появи, Типигъоз Циников му заговори без предисловие:

- Слушай ме много внимателно и си записвай! За тази година бюджетът ни

е увеличен допълнително още 11 млн. лева. Аз си знам какво ми е коствало това-Министърът мислено си каза да не пропусне да благодари на пиара на Премиера. За помяните и другите разходи обаче си остава предишната сума-30% от стария бюджет от 50 млн. лева... Колкото бил бюджетът на БАН, както ми обърна внимание след заседанието министърът на културата Мигли Ибрахимов... Абе да го... а-а-а... да е жив и здрав. - усети се навреме Циников. А най-важното, което трябва да знаеш е, че от новите 11 млн. лева всичко ще отива по схемата, по която отиват останалите 70% от стария бюджет.

- Ами за екоорганизациите за защита на бездомните кучета няма ли да има увеличение?- плахо попита Тарикатски.

- На тях и тия 2,5 млн. лева на година са им предостатъчно, за да крещат до небесата. Гледай Тарикатски, какво нещо - хем им запушват устите, хем викат Ха-ха-ха! Засмя се министърът гръмогласно сам на шегата си.

Всъщия момент служител се плесна по челото.

- За малко да забравя! Току-що се обади, че една бабичка била изядена от няколко бездомни кучета. Ще имаме проблеми с медиите.

- Не се притеснявай

бе, Тарикатски! Да не е за първи път. Лека-полека хората ще свикнат. Къде ще ходят? Пък и знаеш ли, заради нас колко икономии е реализирал НОИ...? Все пак звъни на пиара на Министерството да си запази за утре време в сутрешните блокове на всички ефирни телевизии и... както съм го инструктирал. Смирена физиономия, изключителна загриженост, гласът му леко да потреперва, когато стане дума за въпросната бабичка. И да обещава, много да обещава. За това поне няма нужда да харчим пари от бюджета си. Ха-ха-ха! А сега си свободен.

Тарикатски излезе, а министърът се облегна блажено на стола си и се размечта. От допълнителните 11 милиона лева 8 милиона щяха да отидат нагоре по веригата. Но останалите..., ах останалите! И той се сети, че трябва да се обади на своя агент в Швейцария да отскочи до Амстердам. Така сейфът му в она швейцарска банка щеше да се увеличи с още една бутилка минерална вода. Нали искрящите камъчета не се забелязваха през водата. И Типигъоз Циников така приятно се унесе, че неусетно... задрям.

Бодил ТРЪНЧЕВ

По-добре ли е да мълчим?

По повод породения се спор между България и Румъния за акваторията в икономическата морска зона, външният ни министър Николай Младенов заяви, че не трябва да се поддаваме на необмислени провокации.

Неговият колега Кристиан Дяконеску обясни, че между двете страни има „спорна зона”,

отнасяща се до държавната граница в Черно море.

На свой ред Н. Младенов изказа становище, че Румъния се опитва да окаже натиск срещу България при преговорите за икономическата морска зона. По думите му стана ясно, че 17 морски мили са твърде малко пространство, независимо дали има или няма газ в него.

И както винаги външният ни министър се оказва неосведомен, защото по думите на румънският държавен секретар по външните работи Богдан Ауреску не става въпрос за 17, а за 350 кв. км. Впрочем от неговите

думи стана ясно, че Румъния е била обзкоена през януари тази година, след като е разбрала, че България е обявила търг за отдаване на природен газ, на територия, която влиза в оспорваната зона. И ето, че замисля на газ... Според Н. Младенов, колкото повече се коментира тази тема, толкова повече страни и интереси.

„По добре е да мълчим” категоричен бе външният ни министър.

Според мен обаче мълчанието не ни прави нито достой-

ни, нито отговорни пред създалата се ситуация, а ни показва като неосведомени и нехайни. Защото, ако Н. Младенов не е осъзнал - той стои на този пост, за да отстоява и налага националните интереси на България, а не за да си мълчи комфортно, когато отново искат да ни ограбят.

Защото за Бога, България ни най-малко има нужда от министър на мълчанието. Министър, за когото поговорката „Мълчанието е злато” стои в основата на външната ни политика.

Георги З. ГЕОРГИЕВ

